

Arrest

nr. 291 899 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 11 oktober 2022 werd hij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 28 oktober 2022 gaf Oostenrijk zijn akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1)b van de Dublin III-verordening.

Op 6 februari 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 23 maart 2022. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 291 151.

Op 13 maart 2023 verrichtte de politie controles uit op het door verzoeker gecommuniceerde adres en verzoeker kon niet worden aangetroffen. De bewoners verklaarden wel verzoeker te kennen maar stelden dat het niet mogelijk was verzoeker verblijf op hun adres te verlenen aangezien ze een kleine baby hebben.

Op 17 maart 2023 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten D. F. M. geboren te A., op [...]1987 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 17.03.2023

Overwegende dat op 28.10.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 08.02.2023 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 17.03.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlangen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 06.02.2023 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 08.02.2023 per post kennis van deze beslissing.

Op 21.02.2023 deelde de advocaat van betrokkene mee dat hij zou gaan verblijven te Stoofstraat 1 bus 3 te 9300 Aalst.

De politie van de zone Aalst verrichtte op 13.03.2023 omstreeks 10u00 en 11u44 een woonstcontrole op het bovenvermelde adres in Aalst. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen, de politie sprak met de huidige bewoners van het pand die verklaarden betrokkene te kennen en dat hij in het verleden effectief gevraagd hebben om op dit adres te mogen verblijven, echter was dit niet mogelijk voor de huidige bewoners, gelet op ze met een kleine baby van enkele maanden oud zitten. Volgens de verklaring van de bewoners van het pand zou betrokkene in het Brusselse verblijven.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 29 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 29, §2 van de EU-Verordening 604/2013 (Dublin) bepaalt dat:

Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie, in het arrest JAWO1, oordeelt duidelijk dat de Dublinverordening geen definitie van het begrip „onderduiken” bevat en dat geen enkele van de bepalingen ervan uitdrukkelijk specificeert of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (§ 54).

“In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten” (§56).

Het “risico op onderduiken” wordt in artikel 2, n) van de Dublinverordening gedefinieerd als zijnde “het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken”.

Uiteindelijk dient en nog op gewezen te worden dat “artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk [maakt] die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking” (HvJEU, JAWO, §60 – wij onderlijnen).

Uitzonderingen zijn echter van restrictieve interpretatie.

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formeel gemotiveerd zijn, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”². Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

2.

In casu, verlengt verwerende partij de overdrachtstermijn aangezien “De politie van de zone Aalst op 13.03.2023 omstreeks 10u00 en 11u44 een woonstcontrole [verrichtte] op het bovenvermelde adres in Aalst. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen, de politie sprak met de huidige bewoners van het pand die verklaarden betrokkene te kennen en dat hij in het verleden effectief gevraagd hebben om op dit adres te mogen verblijven, echter was dit niet mogelijk voor de huidige bewoners, gelet op ze met een kleine baby van enkele maanden oud zitten. Volgens de verklaring van de bewoners van het pand zou betrokkene in het Brusselse verblijven”.

Op 10 januari 2023, had de raadvrouw van verzoeker reeds aangegeven aan de tegenpartij dat haar cliënt geen vaste verblijfplaats had, omwille van de opvangcrisis, ondanks de procedures die ingediend werden tegen FEDASIL (stuk 3).

Er dient eraan herinnerd te worden dat de Belgische Staat de verplichting heeft om opvang te bieden aan een asielzoeker, vanaf het moment van de indiening van zijn asielaanvraag in België (artikel 6 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen). Deze opvang dient in menswaardige omstandigheden te gebeuren.

In een arrest van 27 september 2012, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de verplichting die rust op de lidstaten om opvang te bieden aan asielzoekers, in het kader van de Dublinprocedure voortduurt tot de effectieve overdracht van de asielzoeker naar de bevoegde lidstaat

(HJUE, arrest Cimade en GISTI, C-179/11, <https://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-179/11&language=EN>).

Verzoeker, in zijn hoedanigheid van asielzoeker, heeft in België dus recht op materiële hulp, ook tijdens zijn Dublinprocedure, ondanks het feit dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft.

Na het krijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, en tot hun effectieve overdracht naar de bevoegde lidstaat, worden de “gedublineerde” asielzoekers naar open terugkeercentra overgebracht, om vanuit de open terugkeercentra, hun overdracht naar de bevoegde lidstaat te organiseren.

Aangezien verzoeker nooit in het opvangnetwerk van FEDASIL is opgenomen, heeft hij ook de kans en keuze niet gekregen om naar een open terugkeercentrum te gaan en zo een vaste verblijfplaats te krijgen.

Het feit dat verzoeker nooit opgenomen werd in het opvangnetwerk van FEDASIL blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier van verzoeker.

Verzoeker verblijft sinds zijn aankomst in België op straat, in mensonwaardige omstandigheden. Hij heeft naast zijn jongere broer (die in een opvangcentrum verblijft), geen netwerk in België. Hij heeft nooit de mogelijkheid gekregen om te werken (was niet toegestaan om op legale wijze te werken) en heeft, bij gebrek aan bestaansmiddelen, geen eigen vaste verblijfplaats kunnen vinden.

Verzoeker heeft zijn best gedaan om een verblijfplaats te vinden en verblijft ook soms op het adres dat hij via zijn raadsvrouw per email van 21 februari 2023 heeft overgemaakt aan de tegenpartij. Hij kan echter niet altijd in dat huis overnachten, omdat de bewoners van het huis een kindje hebben.

Verzoeker kent nu de huisbewoners en gaat regelmatig bij hen langs. Voor het overige, slaapt hij op de straat, onder bruggen, in treinstations in Brussel.

Verzoekende partij stelt vast dat de tegenpartij slechts twee keer (op dezelfde dag, om 10u en 11u44) een woonstcontrole heeft uitgevoerd.

De tegenpartij was zich bewust van het feit dat verzoeker geen vaste verblijfplaats heeft in België, aangezien de raadsvrouw van verzoeker dit op 10 januari 2023 ook liet weten. In deze email, schreef zij op expliciete wijze wat volgt : "Hij is via mij wel beschikbaar. U mag mij dus altijd contacteren indien u contact wens te leggen met de heer D. F. M." (stuk 3).

Het feit dat verzoeker niet terug te vinden was op het gegeven adres, kan niet automatisch gelijkgesteld worden met een opzettelijke wil om zich aan de overdracht te onttrekken, en kan bijgevolg de automatische verlenging van de overdrachtstermijn niet rechtvaardigen, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublinverordening.

Dit moet geval per geval worden onderzocht, zoals dit ook bepaald wordt in de Dublinverordening zelf, maar ook door het Hof van Justitie (zie bijvoorbeeld §65 van het JAWO-arrest : "Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken").

Er dient echter vastgesteld te worden wat volgt :

- 1) Het verslag van de woonstcontrole biedt geen enkele informatie over de band tussen verzoeker en de bewoners van het huis, het contact dat zij onderhouden, de frequentie van de bezoeken van verzoeker.*
- 2) Uit dit verslag, blijkt ook niet dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om zich aan te melden aan de politiediensten, binnen een zeker termijn, om zo een verlengingsbeslissing te vermijden.*
- 3) De tegenpartij heeft geen enkele poging ondernomen om in contact te komen met verzoeker via zijn raadsvrouw, ondanks het expliciet verzoek hiertoe in de email van 10 januari 2023 (stuk 3).*

Gelet op de opvangcrisis en de moeilijkheden die asielzoekers (en ook verzoeker) vandaag ondervinden om een verblijfplaats te vinden, lijkt het duidelijk dat de tegenpartij haar zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verwerende partij schendt bijgevolg niet enkel artikel 29 van de Dublinverordening maar ook de verplichting om met alle elementen van het dossier rekening te houden, alsook de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid en de verplichting om met alle elementen van het dossier rekening te houden.

Het lijkt erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle mogelijke middelen de termijn probeert te verlengen tot 18 maanden, zelfs als er geen concrete indicaties zijn om te concluderen tot het feit dat de persoon zich tracht te onttrekken aan zijn overdracht, hoewel deze verlenging enkel in uitzonderlijke gevallen zou moeten gebeuren. (HvJEU, JAWO, §60).

3. De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen hoe de verwerende partij heeft kunnen vaststellen dat verzoeker onderduikt en baseert zich enkel op het feit dat verzoeker slechts één keer niet terug te vinden was in zijn gekozen woonplaats, zonder rekening te houden met de andere elementen van het dossier (zie supra).

De motiveringsplicht is bijgevolg kennelijk geschonden."

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 29, § 2 van de Dublin III-verordening, het arrest Jawo van het Hof van Justitie en de formele motiveringsplicht stelt verzoeker concreet dat hij via zijn raadsvrouw op 10 januari 2023 aan de gemachtigde kenbaar had gemaakt dat hij geen vaste verblijfplaats had omwille van de opvangcrisis, ondanks de procedure tegen Fedasil. Nochtans heeft de Belgische staat de plicht om opvang te bieden vanaf het moment van het internationaal beschermingsverzoek.

Het Hof Van Justitie heeft er in het arrest Cimade en Gisti op gewezen dat die opvangverplichting op de lidstaten rust, ook in het kader van de Dublinprocedure tot de effectieve overdracht naar de bevoegde lidstaat. Verzoeker stelt nooit de kans en keuze gehad te hebben om naar een open terugkeercentrum te gaan en zo een vaste verblijfplaats te krijgen. Dat verzoeker nooit opgenomen is in het opvangnetwerk blijkt volgens hem duidelijk uit het administratief dossier. Verzoeker stelt sinds zijn aankomst in België op straat te verblijven in mensonwaardige omstandigheden. Hij heeft naast zijn broer, die wel in een opvangcentrum verblijft, geen netwerk in België, nooit de toestemming gehad om legaal te werken en nooit een eigen vaste verblijfplaats kunnen vinden. Soms verblijft verzoeker weliswaar op het adres dat via zijn raadvrouw met een schrijven van 21 februari 2023 werd kenbaar gemaakt, maar omwille van het klein kindje van de bewoners kan verzoeker daar niet altijd overnachten. Verzoeker stelt wel regelmatig langs te gaan op dat adres, maar voor het overige aangewezen te zijn op de straat, bruggen en treinstations. Verzoeker wijst erop dat er maar twee keer een woonstcontrole is geweest op dezelfde dag en dat de gemachtigde bovendien wist dat hij geen vaste verblijfplaats had. De raadvrouw heeft in het schrijven van 10 januari 2023 ook aangestipt zelf beschikbaar te zijn en gecontacteerd te kunnen worden om contact te leggen met verzoeker, doch verweerder heeft van die mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Verzoeker stelt dat het feit dat hij niet te vinden was op het adres niet automatisch gelijkgesteld kan worden met een opzettelijke wil om zich aan de overdracht te onttrekken en geen automatische verlenging van de overdrachtstermijn kan rechtvaardigen. Volgens het arrest Jawo moet verzoeker immers de mogelijkheid behouden aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan de autoriteiten te onttrekken.

Vervolgens stelt verzoeker dat het verslag van de woonstcontrole geen informatie biedt over de band tussen verzoeker en de bewoners van het huis, hun contacten en de frequenties van de bezoeken. Er blijkt ook niet dat hij de mogelijkheid heeft gekregen binnen een bepaalde termijn zich aan te melden bij de politiediensten. Gezien de opvangcrisis heeft verweerder de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Verzoeker benadrukt nogmaals dat een verlenging van de overdrachtstermijn enkel in uitzonderlijke situaties mag gebeuren volgens het voormelde arrest van het Hof van Justitie. Hij heeft de indruk dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle mogelijke middelen de termijn tot 18 maanden probeert te verlengen, ook als er geen concrete indicaties zijn. Verzoeker stelt tot slot dat de motiveringsplicht kennelijk is geschonden aangezien de beslissing niet toestaat te begrijpen waarom verzoeker als ondergedoken wordt beschouwd zonder rekening te houden met de andere elementen.

Beoordeling

Uit het administratief dossier blijkt dat Oostenrijk zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek op 28 oktober 2022. Bijgevolg verstreek in principe op 28 april 2023 de termijn van zes maanden waarbinnen de gemachtigde ertoe was gehouden verzoeker over te dragen aan Oostenrijk (artikel 29, 1 van de Dublin III-verordening). Echter op 17 maart 2023 besliste verweerder dat verzoeker als ondergedoken kan worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot 18 maanden kon verlengd worden.

Kernvraag is aldus of verweerder op 28 april 2023 inderdaad op regelmatige wijze heeft vastgesteld dat verzoeker was ondergedoken.

Uit het voormelde arrest Jawo, waarop beide partijen zich baseren, blijkt dat de Dublin III-verordening de bepaling "onderduiken" niet definieert (punt 53); dat deze bepaling in beginsel slechts van toepassing is als de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten (punt 56); dat de autoriteiten evenwel niet het bewijs moeten leveren dat de persoon werkelijk de bedoeling had zich te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (punt 57); dat artikel 29, lid 2 het enkel in uitzonderlijke gevallen mogelijk maakt de termijn te verlengen (punt 60); dat in geval een vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen, de bedoeling om zich te onttrekken kan worden verondersteld, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten (punt 62) en dat volgens artikel 7, lid 5 van de Opvangrichtlijn lidstaten van een verzoeker mogen verlangen dat ze hun adres bekend maken en adreswijzigingen onverwijld aan de autoriteiten doorgeven.

De Raad stelt in casu vast dat de raadvrouw van verzoeker op 10 januari 2023, dit was nog voor het overdrachtsbesluit werd genomen dat dateert van 6 februari 2023, aan de Dienst Vreemdelingenzaken had kenbaar gemaakt dat verzoeker, gezien de opvangcrisis, geen vaste verblijfplaats had. Echter nadat het overdrachtsbesluit werd genomen, deelde de raadvrouw van verzoeker per schrijven van 21 februari 2023 aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker geen opvangplaats kreeg in een opvangcentrum maar wel verbleef op een specifiek adres in Aalst. Er blijkt vervolgens dat er een dubbele

woonstcontrole is gebeurd op het door de raadvrouw gecommuniceerd adres op 13 maart 2023 en dat verzoeker daar niet kon aangetroffen worden. Verzoeker kan gevolgd worden dat de beide woonstcontroles op dezelfde dag plaatsvonden en beiden in de voormiddag, maar hij betwist niet dat de politie de bewoners op het adres heeft aangetroffen en dat deze meedeelden dat verzoeker hen inderdaad gevraagd had bij hen te mogen verblijven maar dat dat niet mogelijk was gezien hun baby van enkele maanden. In een dergelijke context acht de Raad het niet onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk dat de politie niet is overgegaan tot bijkomende woonstcontroles nu duidelijk bleek dat verzoeker op dat adres niet kon verblijven volgens de bewoners. Verder volgt de Raad niet dat verweerder wist dat hij geen vaste verblijfplaats had aangezien juist met een schrijven van 21 februari 2023 een verblijfsadres van verzoeker was gecommuniceerd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad volgt het betoog van verzoeker dat de Belgische staat verplicht is opvang te bieden in een Dublinprocedure en dit tot de effectieve overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, hetgeen blijkt uit het arrest Cimade en Gisti van het Hof van Justitie en dat verzoeker dus recht heeft op materiële hulp. Echter, anders dan verzoeker voorhoudt, weet de Raad niet waar verzoeker op doelt als hij stelt dat uit het administratief dossier duidelijk zou blijken dat hij nooit de kans heeft gekregen in een open centrum voor Dubliners van Fedasil te worden opgevangen. Hoe dan ook haalt verzoeker zelf aan dat na de communicatie van zijn raadvrouw van 10 januari 2023, waarin werd gesteld dat verzoeker op straat stond, een tweede schrijven is gevolgd van zijn raadvrouw na het overdrachtsbesluit van 21 februari 2023 waarin wel een concreet verblijfsadres in Aalst werd gecommuniceerd. Het is dan ook in lijn met het arrest Jawo dat de politie op dat adres woonstcontroles heeft verricht op 13 maart 2023 (nog binnen de maand na het laatste schrijven van de raadvrouw) en er mocht van uitgaan dat verzoeker daar ook daadwerkelijk zou verblijven. Nu verzoeker daar niet kon aangetroffen worden en de bewoners ook meedeelden dat ze geen verblijfplaats aan verzoeker konden aanbieden, kwam het verzoeker toe aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn werkelijke verblijfplaats te communiceren, of opnieuw te communiceren aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij eventueel dakloos was. De Raad acht het dan ook niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde motiveert dat het verzoeker toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt uit te zoeken waar verzoeker effectief verblijft.

De Raad volgt verzoeker evenmin waar die verwacht dat contact zou opgenomen worden met zijn raadvrouw om informatie in te winnen, nadat verzoeker niet kon aangetroffen worden op het gecommuniceerde verblijfsadres. Verzoeker moet immers daadwerkelijk zelf op zijn verblijfplaats kunnen aangetroffen worden opdat de autoriteiten van een lidstaat aan hun overdrachtsverplichting kunnen voldoen die voortvloeit uit artikel 29, 1 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat het feit dat men niet kan gevonden worden op een gegeven adres niet automatisch kan gelijk gesteld worden met een opzettelijke wil om zich aan de overdracht te onttrekken en de situatie geval per geval moet onderzocht worden waarbij de mogelijkheid moet geboden worden aan te tonen dat men niet de bedoeling heeft zich aan de autoriteiten te onttrekken. De Raad neemt aan dat er immers voor de hand liggende redenen kunnen zijn waarom men tijdelijk en juist op het moment van de woonstcontroles op eenzelfde dag niet aanwezig is op een verblijfsadres. In casu heeft de politie evenwel niet enkel vastgesteld dat verzoeker toevallig niet aanwezig was op 13 maart 2023 op het door hem gecommuniceerde verblijfsadres, maar bleek ook volgens de bewoners dat verzoeker daar niet kon verblijven omwille van de baby. De verdere redenen die verzoeker opgeeft kunnen niet overtuigen. Verzoeker werpt op dat de woonstcontrole geen informatie biedt over de band tussen hem en de bewoners, of zij contact onderhouden en de frequentie van de bezoeken. Hiermee geeft hij zelf aan niet daadwerkelijk op dat adres te verblijven, maar daar enkel in de vorm van "bezoeken" langs te komen. Zelfs al zou verzoeker een goede band hebben met de mensen die wonen op het verblijfsadres dat hij heeft doorgegeven, goed contact onderhouden en frequent op bezoek gaan, is dit niet afdoende daar hij een adres moet doorgeven waar hij daadwerkelijk verblijft. Indien hij evenwel geen werkelijk verblijfsadres had, had zijn raadvrouw de gemachtigde hiervan kunnen informeren en kunnen stellen dat het adres in Aalst niet langer actueel was, gelijkaardig aan het schrijven van 10 januari 2023. Zonder deze informatie konden de politie en verweerder de rechtmatige verwachting hebben dat verzoeker daadwerkelijk op het adres in Aalst zou verblijven.

Waar verzoeker stelt dat uit het politieverslag niet blijkt dat hem de mogelijkheid werd geboden zich binnen een zekere termijn aan te melden bij de politiediensten, is dit correct doch meent de Raad dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande. Ook al kan verzoeker verder gevolgd worden dat België kampt met een problematische opvangcrisis, herhaalt de Raad dat hij niet weet waar uit het administratief dossier de Raad moet afleiden dat verzoeker daar eveneens het slachtoffer van was. Verzoeker heeft een punt waar

hij stelt dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo zich duidelijk verzet tegen een gemakkelijke verlenging van de overdrachtstermijn (punten 52 en 60), nu de verlenging "uitzonderlijk" moet blijven en er concrete indicaties moeten zijn voor het onttrekken aan de overdracht. Tegelijk stelde het arrest Jawo eveneens dat het buiten bereik blijven van de nationale autoriteiten om de overdracht te voorkomen, wordt vermoed wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, hetgeen in casu het geval is. Anders dan verzoeker aanvoert, staat de bestreden beslissing wel toe te begrijpen waarop verweerder zich baseert om te concluderen tot het onderduiken van verzoeker. Dit steunt niet louter op een afwezigheid op het door verzoekers raadsvrouw doorgegeven adres op 13 maart 2023, maar ook op de verklaring van de bewoners op het opgegeven adres dat verzoeker gevraagd heeft bij hen te mogen verblijven, maar dat dit niet mogelijk was.

Een schending van de materiële of formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 29 van de Dublin III-verordening of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES